

Kristi rike ett förlåtelsesrike

»Min synd är alltid inför mig. Ack, om jag visste, att jag har Guds nåd och förlåtelse för allt! Mina synder äro så många, så stora, så otillbörliga och så ihärdiga! Jag kan ej uppenbara mitt hjärta för någon. Ack, den som hade Guds nåd och hade riktig visshet därom! Men min synd är alltid inför mig!» – Detta är en suckan och jämmer i många hjärtan, flera än man skulle förmoda, icke endast hos de blott väckta, som aldrig börjat tro, utan också ofta hos troende Guds barn; ty det blir ingen ända på synder och fel.

Men vad säger Gud själv om denna sak? Kan icke denna ängslande börda borttagas? Vill Gud icke förlåta synden? Vad säger han själv, han, som har all dom i sin makt, han, som sist skall döma på den yttersta dagen, och som redan förer dom över alla syndare?

Så säger Herren: »Skulle väl jag ha lust till den ogudaktiges död, och icke därtill att han omvänder sig från sina vägar och lever.» - »Jag är A och O, begynnelsen och änden; jag skall ge den, som törstar, av livets vattenkälla för intet.» – Så säger Herren: »Om era synder än vore blodröda, så skola de dock varda vita såsom snö; och om än de vore röda såsom purpur, skola de varda såsom ull.» – Så säger Herren: »Du tröttade mig med dina synder, plågade mig med dina missgärningar. Jag, jag vill utplåna dina överträdelser för min egen skull och vill icke komma ihåg dina synder. Jag vill utplåna dina överträdelser såsom en sky, och dina synder såsom ett moln; vänd tillbaka till mig, ty jag vill förlösa dig» (Hes. 18: 23; Uppb. 21: 6; Jes. 1: 18; 43: 24, 25, 44: 22).

Här se vi då, att den store, barmhärtinge Guden vill förlåta synder, vill förlåta *var och en* hans synder, förlåta de *största och svåraste synder*; vi se, att det är ett stort, allmänt gällande, ovillkorligt i Guds råd fattat beslut, att den, som vill, skall få syndernas förlåtelse genom hans Sons namn; att var och en, *var och en*, som uti sin syndanöd vänder sig till Kristus, icke skall förgås, utan ärva evigt liv - och skall vara så viss och trygg därpå, som det är säkert, att *Gud lever* och icke kan ljuga. *Så sant som jag lever*, säger Herren. – Att Gud vill ge var och en syndernas förlåtelse, är så visst och pålitligt, att ingenting i hela världen är så visst; emedan ingenting är så omöjligt, som att Gud skulle ljuga. Allt vad *jag* är, vad *jag* gör, vad *jag* känner, tycker eller ser, är däremot idel ovisshet och lögn, är emot denna sanning blott så mycket, som flygande stoft och damm är emot ett stort, högt berg; ty dessa ord, som vi nu såg, har den Allsmäktige, himmelens och jordens Herre, själv talat.

Men detta, att Gud har en allvarlig vilja att förlåta alla synder, det har han icke blott med ord försäkrat, utan det må man säga, att han tillräckligt kraftigt bevisat med verk och gärning. Då den eviga rättfärdigheten icke medgav ett egentligt eftergivande av synderna, då icke en enda bokstav eller prick av lagen kunde varda om intet, och domen var denna: »Utan blodsutgjutelse sker ingen förlåtelse» (Heb. 9: 22), så gick den barmhärtinge Guden av en obegriplig kärlek till sitt olyckliga, fallna människosläkte på jorden så långt, att han ock själv gav offret för synderna. - »Så älskade Gud. världen, att han utgav sin enfödde Son.» - »Herren kastade allas våra synder uppå honom.» - »Se Guds Lamm, som borttager världens synd!» Detta är både grunden för det gudomliga förlåtandet och även det starkaste beviset på Guds allvarliga och brinnande vilja att förlåta synderna.

Då Herren säger till oss: »För intet haven I blivit sålda, I skolen ock utan penningar återköpas» (Jes. 52: 3), samt att han vill giva oss allt för intet, så vill det blott säga, att icke vi skola behöva förtjäna eller förvärva nåden; men eljest sker det icke *för intet*, att synderna förlåtas oss. O nej, det sker icke för intet; Gud har tagit en dyr lösepenning; det har kostat den käre Frälsaren ganska mycket, nämligen hans liv och blod; såsom han själv säger: »Du tröttade mig med dina synder, plågade mig med dina missgärningar»; och åter: »Mitt blod varder utgjutet till syndernas förlåtelse.» Där är grunden för det oändliga gudomliga förlåtandet.

Men för det andra, så är det ju ock det största beviset, att Gud har en brinnande åtrå och lust att förlåta synderna (märk), då han själv givit ett så oändligen dyrt offer därför. O, du förskräckliga otro! Du förblindade hjärtats mörker, som gör, att vi icke se sådana saker! Vi kunna tro, att Gud så älskade världen, att han utgav sin enfödde Son för henne; vi kunna tro, att Guds Son av samma brinnande kärlek blir ett människobarn, föds i en krubba, mer än trettio år vandrar på jorden i ringhet och förakt,

omsider lider, svettas blod, hudflängs, korsfästes och dör, blott för att förvärva oss nåd - och allt detta för världen, för en gruvligt syndfull och fientlig hop, för sina fiender - men vi kunna icke tro, att, när vi äntligen fått se våra synders svårhet och börja söka hans nåd, han då vill förlåta oss våra synder, utan då arbeta och kämpa vi i bönen, för att beveka honom - beveka *honom* att förlåta, som har så bevisat sig brinna av kärlek till oss, då vi ännu voro oförsonade syndare, som intet skuldoffer hade, då vi ännu voro ovänner!

O, du förskräckliga otro och det förblindade hjärtats mörker, som icke tillåter oss att se Herrens härlighet! Vi borde dock lätt uträkna, att då Gud ger oss sin enfödde Son till »skuldoffer» (Jes. 53), vilket ju icke skedde för goda och fromma barn, utan för riktiga syndare, för världen; så måste han visserligen ärna förlåta synder; så måste han icke ärna se på vår förtjänst och handla med oss efter våra synder, utan så lär det visserligen vara hans fulla allvar att vilja förlåta dem! - såsom Jesus själv säger: »Icke sände Gud sin Son i världen för att döma världen» (ty dömd var hon förut), »utan på det att världen skulle varda frälst genom honom» (Joh. 3: 17).

Annat är, att den, som inte vill ha barmhärtigheten, då måste få ha vreden; att den, som inte vill bli kvitt sin synd, utan vill bli kvar i sina synder, världens och djävulens tjänst - eller ock, uppväckt och orolig, dock icke vill tro på Guds Son - att en sådan får förbli under fördömsen; »ty den som icke tror Sonen, han skall icke få se liv, utan Guds vrede förbliver över honom» (v. 36).

Men »den som törstar, han komme; och den som vill, han tage livets vatten för intet» (Uppb. 22: 17). Om nu någon frågar: »När likväl icke alla varda saliga, huru skall jag då veta, att jag har förlåtelse och nåd hos Gud?» så svaras: Du måste börja med att tro på Gud och hans ord, att höra, tro och omfatta den nåd, som alla hava, även de otrogna, så får du därigenom en nåd, som icke alla hava. »Vad är det för en nåd, som alla hava, även de otrogna?»

Svar: En försonad Gud, en förvärvat syndaförlåtelse, som väntar på dem, att de blott ville komma och taga emot den. »Vad är det då, som icke alla hava?» Svar: Ett med Gud försonat hjärta, en tro, som mottager syndaförlåtelsen och lever i Gud. »Var står sådant skrivet?» I 2 Kor. 5: 19, 20 står: »Gud försonade i Kristus världen med sig, icke tillräknande dem deras överträdelser, och nedlade hos oss försoningens ord.

Vi bedja i Kristi ställe: Låten försona eder med Gud!» I Rom. 5: 10 står: »Vi blevo försonade med Gud, genom hans Sons död, medan vi voro fiender.» I Kol. 1: 14 står: »I honom hava vi återlösningen, syndernas förlåtelse.» I Sak. 3: 9 står: »Se, uppå den stenen (Kristus) - skall jag inrista en inskrift, säger Herren Sebaot, och utplåna detta lands skuld på en enda dag.» I Gal. 3: 13 står: »Kristus har friköpt oss från lagens förbannelse, då han vart en förbannelse för oss; ty det är skrivet: Förbannad är var och en, som hänger på trä.» Så talar skriften.

Här står det ju uttryckligt, att Gud i Kristus försonade med sig själv, icke blott de trogna, utan världen, och att den försoningen innebar och verkade, att han icke förebrådde dem deras synder; och sådant skedde i Kristus, icke i vår omvändelse; men att han nu förmanar människorna: Låten försona eder med Gud - detta är allt, vad som nu skall ske. Här står, att vi blev försonade med Gud genom hans Sons död, icke genom vår ånger, bättring, allvarlighet, bön eller tro - vilket allt icke behöves därtill, utan endast på det att vi skola emottaga den redan tillvarande nåden; nej, där står: medan vi ännu voro fiender. Här står, att återlösningen, som skedde genom Kristi blod, var detsamma som syndernas förlåtelse; ja, att synderna utplånades på en enda dag, nämligen då inskriften inristades på den kostliga stenen, »hörnstenen».

Här står, att vi friköptes av Kristus ifrån lagens förbannelse, på den dagen, i den stunden, då han vart en förbannelse för oss, vilket skedde, då han hängde på trä. Ack ve, att världen icke vet, vad som har skett! Att hon icke känner vårt släktes historia; icke vet, att människosläktet också blivit en gång friköpt, förlöslat, förvärvat och vunnit ifrån alla synder, ifrån dödens och djävulens våld, lika visst, som det en gång har fallit i synd!

Se då här: *denna* syndaförlåtelse, *denna* förlossning, som nu är nämnd, den tillhör varje människa, from och ofrom, trogen och otrogen. Du må vara, hurudan du kan, så äro åtminstone dina synder

borttagna, utplånade, förlåtna, kastade i havets djup - detta skedde i Kristi dödstimme; blir du alltså fördömd, så sker det icke för dina synder, utan för din otro, ditt bortblivande. Vill du åter komma till Gud, bliva hans egen och hava hans nåd, så är intet hinder, du är varje stund välkommen; såsom Herren själv säger: »Den, som kommer till mig, skall jag sannerligen icke kasta ut.» Här är intet undantag; utan »var och en som åkallar Herrens namn, han skall varda salig» (Joel 2: 32). Vem som helst, den där vill, var och en, och om dina synder vore blodröda - så lyda den store, barmhärtige Herrens egna ord. Här är då intet undantag, vilket kommer därav, att all synd är betald, hela världen försonad. När någon således är i nöd över sina synder och aldrig kan få visshet om förlåtelse, så är felet, att han icke tror Gud, icke håller Gud för sannfärdig, icke vill giva akt på vad Kristus har gjort, eller vad Gud säger i ordet, ja, att han »gör Gud till en lögnare», vilket är ganska förskräckligt. Men är det så, att någon *vill* tro Gud på orden, men endast icke kan få det in i hjärtat, så skall Gud snart förlåna honom en större trons gåva, och han skall få vittnesbörd i sig själv, att alla hans synder verkligen äro borttagna, att han är iklädd hela Kristi förtjänst, att han är ett Guds älskade barn.

Men här är nu i synnerhet den tidpunkten i en människas liv (nämligen när hon börjat tro och leva i Gud), då hon behöver väl lära, att *Kristi rike är ett förlåtelsesrike*. Det är nu, som den rätta kampen börjat mellan *förnuftet och känslan* å ena sidan, *samt ordet och tron* å den andra. Jag kan lätt nog tro nåd för alla *gamla* synder; men att jag också ännu skall bliva så svag, synda och förgå mig, och likväl fortfara att tro nåden, det bryter alldeles sönder mig. Ty då heter det: jag har mottagit Guds underliga ljus, jag har fått nåd för alla mina synder, och likväl syndar jag åter; jag har fått förlåtelse så ofta, och likväl syndar jag ännu; jag är ju alldeles en syndens träl o. s. v.

Här blir en kamp på liv och död; här lida många skeppsbrott i tron; de kunna icke hålla ut i en så ömklig erfarenhet. Somliga taga det rådet att anse synden ringa, mena, att Kristus och Belial kunna förlikas, och giva sig lättsinnigt i syndens tjänst och somna; andra åter förtvivla, bortkasta sin tröst till Gud, giva sig utöver och låta allt gå vind för våg.

Hos båda var felet, att de icke vinnlade sig om evangelii rätta kännedom. Här behöves då att vara väl beväpnad med rättfärdighetens vapen till högra sidan och den vänstra. Upphör jag att strida mot synden och söka befrielse från henne, börjar jag att ursäktas henne och giva mig att följa henne, så har jag redan försakat tron; ty tro och ett gott samvete kunna icke stå tillsammans med en enda sålunda hyllad synd. Gud kan aldrig förlikas med synden; jag måste ligga i ett evigt krig med henne, så länge jag i en sann tro är förenad med honom.

Men å andra sidan är ock allt förlorat, om jag upphör att tro förlåtelsen; och att kunna fortfarande tro denna blir ock en svår konst. För det första ser jag all min synd såsom en otrohet; ty i frestelsens stund känner jag ganska väl köttets kärlek till synden, men förnimmer eller förstår föga Andens strid mot densamma.

För det andra avlöper det icke alltid med en blott frestelse, som jag stadigt besegrar, utan jag blir också kullkastad, faller och förgår mig; såsom Paulus säger till de trogna i Galatien: »Köttet har begärelse mot Anden - på det att I icke mån göra, vad I viljen» (Gal. 5: 17); såsom vi se, att också de stora helgonen, Abraham, David, Paulus, Barnabas m.fl. hava förgått sig (1 Mos. 12: 11-13; 20: 2, 3; Apg. 15: 39), alldeles enligt Luthers ord: »Förrän vi hinna se oss omkring, hava vi fallit i synd, i vrede, hat, avund, otålighet, onda lustar och all slags andlig jämmer»; och det är icke möjligt, att vi uti en så beständig strid alltid skulle stå så fasta, utan vi överrumplas, falla och synda.»

Men det är en alltför svår konst, när man erfar detta, att ändå förbliva i tron, ändå fortfarande trösta på Kristus, att man är i nåd och vänskap hos Gud. Nu gäller det att förstå *förlåtelsen i Kristi rike*, samt att få Guds nåd till att tro densamma.

Vad bör jag veta om denna förlåtelse? Svar: Det bör du veta och på Guds egna eviga ord tro, att om ock dina synder äro än så svåra, ja, »blodröda», är likväl syndernas förlåtelse genom Kristus en alldeles särskild sak, som icke kan till en hårsman förminskas, rubbas eller ryggas av någon synd; därtill är synden för svag, att hon skulle övervinna den stora, allsmäktige Frälsarens rättfärdighet och försvar för oss; nej, hon må utgöra ojämnheter här nere på jorden, d. ä. i vår jordiska rättfärdighet, men

himmelen når och rubbar hon icke. David säger nämligen: »Så hög som himmelen är över jorden, så väldig är hans nåd över oss» (Ps. 103).

Och här blir fråga om, vilken som är mer väldig, antingen vår synd eller Kristi rättfärdighet; men Paulus säger, att »liksom synden har (i Adam) härskat medelst döden, så skall ock nåden härskas genom rättfärdighet till evigt liv genom Jesus Kristus. Ty om döden medelst den enes överträdelse har härskat genom den ene (Adam), så skola mycket mer de, som rikligen undfå nåd och rättfärdighetens gåva, härskas i liv genom den ene, Jesus Kristus» (Rom. 5). Nåden är väldig över synden. Vi äro likväl alltför små och svaga varelser mot den store Herren Kristus; vårt verk, synden, kan icke övervinna hans verk, nåden, förlåtelsen. Skulle jag, som tror på Kristus, hava nåd den stund, då jag själv är from, och förlora nåden den stund, jag syndar och förgår mig, då vore ju Kristi rike ett gärningsrike, som härskade över nåden, icke ett nåderike, som härskade över gärningarna.

Vartill vore oss Kristus då nyttig? Om jag skulle hava nåd den stund jag är from, men icke längre; då vore ju sannerligen rättfärdigheten av gärningarna! Men då hade Kristus fåfängt dött! (Gal. 2: 21). För en sådan ostadig nåd har han icke blivit människa och offrat sitt blod. »Så är nu ingen fördömelse för dem, som äro i Kristus Jesus» (Rom. 8: 1). »Mina barn, detta skriver jag till eder, på det att I icke mån synda; och om någon syndar, så hava vi en försvarare hos Fadern, Jesus Kristus, som är rättfärdig» (1 Joh. 2: 1).

Vi skola därför veta, att när Gud i sitt ord straffande och hotande talar om våra synder och plikter, sker sådant endast för att väcka och förskräcka de säkra och lättsinniga själar, som aldrig vilja omvända sig, för att sålunda driva dem till Kristus (Rom. 3: 19; Gal. 3: 24), samt även för att hålla de trogna vakna och i övning (Uppb. 2 och 3 kap.); men aldrig för att rygga själva nåden, ty då vore lagen mot Guds löfte. Bort det! (Gal. 3). Utan var och en, som tror på Kristus, är för evigt fri från all lagens förbannelse, lever nu i den fristad och på den plats, där ingen synd kommer åt honom eller tillräknas honom; såsom skrivet står: »Salig är den man, vilken Gud icke tillräknar synd» (Ps. 32; Rom. 4). Märk: icke tillräknas synd! Detta är Kristi rike, en evig, stundlig och oavslutlig förlåtelses rike, om vilket Herren högtidligt säger: »Folket, som där bor, har fått sina synders förlåtelse» (Jes. 33: 24).

Således: vad helst jag känner eller ser hos mig, som är ont, vare sig kallsinnighet och tröghet, eller feghet och människofruktan, eller otålighet och vrede, eller orena lustar, eller vad det vara må, så är det allt synd, som väl förtjäna att straffas, ångras och avbedjas; men nåden, förlåtelsen, den ryggas icke till en hårsman, utan den har jag i Kristus alldeles oförminskad, så länge jag genom tron håller mig till honom; då jag också genom samma tro alltid har det sinnet, att jag straffar mig själv (1 Kor. 11: 31), lider av det onda och håller med Anden (Rom. 8: 5).

Således bör jag väl med allvar erkänna och straffa synden hos mig och förbättra levernet; men vad samvetet angår, eller mitt förhållande till Gud, bör jag leva i en sådan frihet, likasom ingenting vore synd, likasom ingen lag funnes, varken ett eller tio bud, utan såsom vore jag redan i himmelen - ty alldeles så står min sak inför Gud; ty där Gud talar om *syndernas förlåtelse*, om att *ingen synd tillräknas* m.m., där är det icke en ordlek, utan fullt allvar, gudomligt allvar och sanning. Detta är *den frihet, till vilken Kristus har frigjort oss* (Gal. 5: 1).

Icke så att förstås, att ingen synd finnes hos en kristen, eller att ingenting, som han gör, vore synd; utan som sagt är, han är nu i det rike, där ingen synd tillräknas honom för Kristi skull, på vilken han tror, och vilken tagit all synd på sig - det rike, i vilket lagen icke har någon fördömande kraft. Oroa och bekymra oss kan den väl, men fördöma oss kan den icke. Lovad vare Guds barmhärtighet! Härom har Luther de förträffliga orden: »Emedan uti vårt kött häftar en evig synd, så länge vi leva på jorden, och ingen ända och slut är på fel och förseelser, så är sannerligen av nöden, att vi däremot hava en evig och stadigt varande förlåtelse, på det vi icke måtte för syndens skull komma under Guds vrede, utan för förlåtelsens skull leva under nåden. Se, detta är hans *eviga förbund*, som står fast och icke vacklar, så att våra hjärtan må vara förvissade därom, att synden icke kan fördöma oss.»

O, när jag tror sådant - när jag lever i denna Guds barns härliga frihet, där ingen synd fördömer mig och ingen *fromhet* gör mig rättfärdig, utan min Herre *Kristus* är all min rättfärdighet, varigenom jag i mina bästa och mina sämsta stunder är lika rättfärdig och kär för Gud - när jag förstått och tror sådant,

kan jag icke annat än bliva uppfylld av glädje och kärlek till den barmhärtige Guden och Frälsaren, som inrättat åt oss ett sådant salighetsrike på jorden. Jag kan icke annat än få en innerlig lust och villighet till min Frälsares tjänst och säga: jag måste få göra dig någon tjänst, o min Gud! Så komma goda gärningar fram, såsom Kristus sade: *Den vilken mycket förlåtes, han älskar mycket* (Luk. 7: 41-47). Och först då kan man göra rätt goda gärningar.

Men vad säger då Herren, när vi fråga, vad tjänst vi få göra honom? Han svarar: Jag själv behöver intet; men viljen I tjäna mig, så bevisen det på mina bröder, människorna. När jag kommer, skall jag betyga: »Så vitt I haven gjort det mot en enda av dessa mina minsta bröder, haven I gjort det mot mig.» »Jag har givit eder ett föredöme, på det att ock I skolen göra, såsom jag har gjort eder.»

Nu komma vi till den fulla betydelsen av dessa Luthers ord: *Kristi rike är ett förlåtelsesrike*, då vi även tillämpa dem på *det inbördes förlåtandet människor emellan*, såsom ett villkor för all kristlig sammanlevnad på jorden. Vi veta, att summan av lagen är *kärleken*. »Den som älskar sin nästa, han har fullbordat lagen. Ty detta: Du skall icke göra hor; du skall icke dräpa; du skall icke stjäla - och vilket annat bud som helst, det sammanfattas allt i detta ord: Du skall älska din nästa såsom dig själv. Kärleken gör sin nästa intet ont. *Så är nu kärleken lagens fullbordan*» (Rom. 13: 8-10). Allt kristligt leverne är således innefattat uti kärleken.

Men vad är villkoret för en beständig kärlek människorna emellan? Detsamma, som är villkoret för en beständig vänskap mellan Gud och människor, nämligen det beständiga *förlåtandet*. Man skulle gärna älska sina medmänniskor, och det skulle gå så lätt att göra dem gott, och man skulle hava ett himmelrike på jorden av idel frid och kärlek mellan medmänniskor, husfolk och grannar, *blott de icke hade sina förargliga fel och oarter*; men genom dessa tröttnar man i kärleken och kan icke älska dem - och strax blir det tungt att göra dem gott, då det däremot alltid går lätt att göra gott mot dem, som man älskar. Detta mäktiga hinder för kärleken, alla deras brister och oarter, vore genast för mig borta, blott jag använde det förträffliga medlet: *förlåtelse* - och på annat sätt kan nämnda hinder aldrig bortröjas.

Detta är en av orsakerna, varför Kristus talade så särskilt och så ofta om förlåtande och sade uttryckligt, att himmelriket var likt en konung, som eftergav sin tjänare tiotusende pund*, men också ville, att denne sedan skulle eftergiva sin medtjänare hundra penningar (Matt. 18). Och då han lärde oss en bön, som vi dagligen skulle bedja, så inlade han ock där samma lärdom och bjöd oss säga: »Förlåt oss våra skulder, *såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro.*» Var ock en märker härav, att Kristus haft ett alldeles särskilt nit om förlåtandet. Ja, ty det är blott *förlåtelse*, som i detta vårt fallna tillstånd är onda grunden för *allt* gott förhållande, först mellan Gud och människor och sedan mellan människor inbördes.

Detta är summan av Guds ord; så att när Johannes ville i ett kort språk sammanfatta allt, sade han: »Detta är hans bud, att vi skola *tro på hans Sons, Jesu Kristi, namn och älska varandra*, efter det bud han har givit oss» (1 Joh. 3: 23). Så har man frid både med Gud och bröderna; och detta är himmelriket på jorden, paradiset i jämmerdalen!

Däremot, vilket helvete på jorden, vilka pinsamma, frätande kval, mörka hjärtan och ansikten, huru mycket hat, avund och oro, där man icke övar dessa stycken, icke tror och älskar, utan gräver i egna synder och andras fel, lever i otro och oförsonlighet! Sådana människor äro ömkansvärda djävulens martyrer. Allt kunde likväl botas genom förlåtelse. Om du har än så svåra medmänniskor, om de tillfogat dig än så svåra oförrätter, beljugit dig, förolämpat dig m.m., räkna likväl efter, om icke dina egna synder mot Gud äro tusende gånger större och flera. Kristus säger, att allt, som en medmänniska kan hava felat mot dig, är i jämförelse med dina skulder inför Gud blott såsom hundra penningar mot tiotusende pund.

Nu vill likväl Gud förlåta dig allt vad du är skyldig; skulle icke du då förlåta din nästa alla hans fel? Vill du icke det, vill du icke efterskänka och glömma dessa hundra penningar, så kräv ut dem, räkna din nästas fel, hata honom, men - tag också igen din egen tiotusenpundskuld inför Herren, och du skall nödgas betala den till yttersta skärven. Så dömer Herren. Och vill du bedja om syndernas förlåtelse, så har du icke lov att bedja annorlunda, än så: Förlåt mig du, Gud, på samma sätt, som jag förlåter min nästa!

Men säger du: »Jag har så ofta förlåtit min broder, men han upphör aldrig att göra mig emot; man måste väl en gång tröttna att förlåta»; så svarar Herren: »Även jag har ofta förlåtit dig, men du syndar ännu; även jag måste då tröttna att förlåta dig.» Märkligt är här det svar, Petrus fick på frågan: »Huru ofta skall jag förlåta min broder? Månne ända till sju gånger?» »Jag säger dig: icke ända till sju gånger, utan ända till sjuttio gånger sju», d. ä. oändligt (Matt. 18:21-22). Märk här först till ditt eget hjärtas tröst, att så vill visserligen Kristus förlåta dig, nämligen icke sju gånger, utan sjuttio gånger sju, eller oupphörligen; ty han vill visserligen göra vad han lär oss göra. Han vill visst icke stå efter oss uti förlåtande! Skulle då icke detta uppvärma dig, att också du ville oupphörligen förlåta din broder?

»Men», säger du, »»Kristus sade ock (Luk. 17: 3): »Om han ångrar sig, så förlåt honom!» – Ja, men se, huru Kristus förklarar denna bättring, då han genast tillägger (v. 4): »Och om han sju gånger om dagen syndar emot dig, och sju gånger kommer tillbaka till dig, sägande: jag ångrar mig; så skall du förlåta honom.»** Bättringen består således uti ånger och erkänsla, varvid en svår natur ändock kan göra, att själva felet icke blir helt borttaget, utan ideligen återkommer. Så talar Herren Kristus om människans elände - och om bättringen! Här blir då intet annat råd, ingen annan hjälp, än ett ideligt och oändligt förlåtande, och hela Kristi rike förblir ett förlåtelsesrike.

Vi vilja sluta med Luthers kostliga ord i en predikan över *fortatvagningen* (Joh. 13). Han säger: »Att två fötterna kallas ock, att den ene skall förlåta den andre hans brott och, som Paulus kallar det, *den ene skall bära den andres börda*. Ty det blir icke annat utav, i hela världen finner du ingen kristen så ren, att han icke har något särskilt fel och bräcklighet: den ene är fallen för vrede; den andre är sorgsen och besynnerlig till sinnes; den tredje är för mycket lustig eller understundom lättsinnig; den fjärde karg och egennyttig; den femte för mycket slösaktig och givmild. Summa, det är, såsom ock hedningarna sagt: var och en har sin egen last och brist, som den andra har att bära på.

Det tyckes dig väl då, att om en sådan brist icke vore hos honom, ville du gärna umgås med honom; men så mycken brist är dig för svår och odräglig. Men hör, när du ser sådan brist hos din husbonde, hustru, barn, tjänstefolk, grannar och andra, då skall du tänka därpå, att du är pliktig att två deras fötter; gör det också, håll dem en sådan skröplighet till godo och se till, huruledes du kan föra dem på den rätta vägen; och betänk, att världen är intet annat än ett orent stall, varest vi omöjligen kunna gå utan att orena våra fötter. Sådant vederfares mig, det vederfares dig och, i en summa, alla människor.

Vad vilja vi då göra? Skola vi fördenskull löpa bort i ödemarker och skogar och icke hava umgänge med någon, såsom munkarna i forntiden hava gjort? Nej, skall du två andras fötter, så måste du ju icke vara allena, utan mitt ibland folk, som i världen vada genom en oren och besmittad ort. Där skall du då buga dig ned, fastän du ock själv har vackra och rena fötter, samt bära till dem vatten, gamla trasor, halm och hö, till att två och torka dem, att också deras fötter kunde bliva rena.

Detta sker på det sättet, att *den ene bär den andres börda*, d. ä. att den ene hjärtligen tager sig an den andre, har medlidande med honom, icke föraktar honom, utan räcker honom handen, vänligen undervisar honom, råder och hjälper honom, att också han kan förbättras. Är nu du förståndig, vis och lärd, så förakta icke därför de fåkunniga och oförståndiga, håll dig icke för bättre än de, utan bruka din visdom därtill, att också de må bliva visa och förståndiga.

Ävenså, om du är from, kysk, tuktig, måttlig, icke snart låter dig förtörnas, men en annan icke har sådan gåva, så förakta honom icke därför, tag dig honom an och förbättra honom, så gott du kan, och tänk så: jag har väl icke, Gudi lov, detta fel; men jag har likväl ett annat, för vilket jag behöver, att man ock har tålmod med mig. Däremot har ock min nästa hos sig en god dygd, därmed han kan tjäna mig igen; och dessutom, så är han likväl min nästa, vilken jag för Guds skull bör tjäna. Genom sådant ditt föredöme skulle han också (så framt han icke som Judas är besatt av djävulen och skiljer sig från dig) bevekas att även bevisa dig genkärlek; detta allt, på det enighet och vänskap allestädes (så mycket oss möjligt är) måtte bliva övad och behållen. Brukade vi städse denna fotatvagning med varandra, tänk, vad för ett ganska kristligt, fridfullt och endräktigt leverne det skulle vara ibland oss!»

Men Herre, Herre Gud! giv du själv allt detta! Hjälp varje troende att betänka och öva dessa två stycken: *aldrig misstro din eviga förlåtelse och aldrig upphöra att förlåta nästan*. Föröka oss *tron* och *kärleken*! Så tillkommer ditt rike, så sker din vilja. Amen.

*

»Tiotusende pund» (talenter) motsvarar *femton* eller enligt andra *aderton miljoner* kr., »100 penningar» (denarer) åter 12 kr; skillnaden är alltså ofantlig.

**

Huru skall det förstås, att Kristus gör det förbehållet: »om han bättrar sig, ångrar sig», då han däremot i Matt. 5:44 etc. lärer, att vi skola älska ovänner, som förbanna och förfölja oss? Svar: Det ena handlar om *broderlig* kärlek, det andra om *allmänlig* (2 Petr. 1:7). Gud älskar, försonar, föder *alla* människor, men håller för sina *vänner* endast dem, som bättra sig, ångra sig. Så måste ock vi göra.

– **C-O Rosenius** (1847)

© **Pietisten 2002**

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om syftet är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com